

‘Deze expeditie was geen prestatie die geleverd moest worden, het was een ontdekkingsstocht’

Al een jaar lang volgden we de voorbereidingen van Carolien Staal, die samen met haar Welsh Cob Timo een trektocht door Zweden ging maken van 2500 km. **Ondanks de zorgvuldige voorbereidingen**, trainingen en alle benodigde spullen, moest Carolien helaas besluiten de **reis voortijdig af te breken**. Na 303 kilometer is de trektocht gestopt. In deze laatste aflevering vertelt Carolien **wat er mis ging en hoe het nu met Timo is**.

Tekst: Carolien Staal, foto's: privé

De uitdaging kwam uit een andere hoek dan verwacht. Koude, zere benen, verdwalen, het hoort bij avontuur. Maar iedere nacht slapen naast een paard dat zich duidelijk niet goed voelt is een 'no-go'...

In het ritme

Tijdens een lange trektocht kom je in een ritme terecht. Opstaan, paard verzorgen, koffie, route controleren, kamp opbreken, opzadelen, rijden, nieuw kamp opbouwen, paard verzorgen, eten, slapen en weer verder. Dag in dag uit. Onderweg is het afwisselend stralend weer, bewolkt of regenachtig. Er zijn dagen dat je de hele dag voortworstelt door striemende regen en wind. Maar het ritme is hetzelfde. En daar wen je

aan. Leven zonder warm en stromend water en zonder toilet is lastig, maar het went. Je leert om met één kopje water eerst je tanden te poetsen, daarna je gezicht te wassen en van wat er over is thee te zetten. Rondom sommige kampen is voldoende hout beschikbaar om een vuur te maken. Dat is heerlijk. Een vuur betekent niet alleen dat er warmte is, maar ook dat het mogelijk is om natte kleding te drogen en voldoende water op te warmen om jezelf helemaal te wassen.

Spierpijn

Met Timo was ik dagelijks zes tot acht uur onderweg. Dat zijn niet alleen uren in het zadel: iedere twee uur liep ik twintig minuten en was er een graaspauze van vijftien minuten. Op lange dagen laste ik een

lunchpauze van vijftig minuten in waarbij het paard werd afgezaagd en het bit eruit ging. Timo kon dan ongestoord grazen en zijn rug ontspannen. De dagroutes waren pittig, het is in Zweden niet vlak zoals in Nederland, maar behoorlijk heuvelachtig, vergelijkbaar met de Duitse Eifel. Als gevolg hiervan had ik zelf veel spierpijn in mijn benen. Niet prettig, maar het hielp wel om te begrijpen hoe Timo zich voelde. Ook voor hem was dit terrein ongewoon.

Nieuwe uitdagingen

Iedere dag waren er nieuwe uitdagingen om te overwinnen. In Zweden kom je enorme

Een kamp in het Zweedse bos.

Onderweg, de oortjes erop.

vrachtwagens met wel drie opleggers vol boomstammen tegen. Deze rijden juist op de zogenaamde 'forestry tracks', waar mijn paardenroute voor negentig procent overheen liep. Daarnaast zijn er moerassen, steile rotsachtige hellingen en doodlopende paden. Het kwam dan ook regelmatig voor dat de route die de navigatie aangaf, onbegebaar bleek te paard. Al deze zaken horen bij een expeditie. Dit is avontuur!

Geen plezier meer

Maar toen ontstond er een ander probleem. Voor vertrek spraken we met elkaar af dat het hoofddoel van deze reis was dat we alle drie plezier zouden moeten hebben. Mark, Timo en ik. Dat was de voorwaarde en anders zouden we stoppen. En één van ons vond het na enkele dagen niet meer leuk: Timo. Wanneer we samen op pad waren ging het prima, met de oortjes erop liep hij zijn dertig kilometer door bossen en velden. Maar de nachten waren verschrikkelijk. In de Zweedse bossen wonen elanden, zwijnen en andere wilde dieren. In deze onbekende omgeving met vreemde geuren en geluiden werd Timo elke dag een beetje angstiger. Omdat hij niet weg kon uit zijn paddock, werd hij steeds gefrustreerder. Onafgebroken liep hij rondjes, de hele nacht door, zonder te rusten, te eten of te drinken. Dit was op langere termijn niet vol te houden. We hebben geprobeerd hem op zijn gemak te stellen, de paddock gebouwd in een be-

wachten en uit zijn paddock ontsnapte. Tot vier keer toe liep hij dóór het lint heen, alle paaltjes met zich meenemend. Die nacht begon mijn dagroute om 04.45 uur.

Ontdekkingstocht

Natuurlijk was het mogelijk om Timo in de trailer op te sluiten, vast te binden of te kluisteren. Maar dat is niet mijn manier. Het neemt zijn angst niet weg. Het is hartverscheurend om naar je paard te kijken en tegen hem te zeggen: "Ja jongen, dit is wat de baas wil, wen er maar aan." Het lichaam is goed te managen, Timo at en dronk gelukkig altijd en de afstanden vormden geen enkel probleem. Zijn instinct als prooidier is echter niet te beïnvloeden. De enige duurzame oplossing zou zijn om een ander paard erbij te halen en mee te nemen. En dat was voor ons niet mogelijk. Deze expeditie was niet bedoeld als een prestatie die geleverd moet worden, het was een ontdekkingstocht. En we ontdekten dat reizen met één paard niet de juiste manier was. Daarom besloten we na 303 kilometer om Timo een paar maanden lekker in de wei te laten bij kennissen in Zuid-Zweden en samen verder te reizen met de auto.

Begin klein

Het was geen gemakkelijke beslissing en ik mis Timo enorm. Gelukkig is er iemand daar die met hem rijdt en hem aandacht geeft. We ontvangen foto's en video's waar-

op te zien is dat hij in goede 'vakantieconditie' verkeert. Op de terugweg halen we hem weer op en gaan we nieuwe plannen uitwerken voor een volgende trektocht. We beginnen met oefenen om met een handpaard te rijden.

Tegen iedereen die met ons mee heeft geleefd zou ik willen zeggen: maak je dromen waar. Droom je van een trektocht met je eigen paard? Begin klein en ga! Een weekend met twee overnachtingen is ook een hele belevenis. En het kan maar zo zijn dat je ergens anders uitkomt dan je verwacht had. Dat maakt het leven interessant. 🐾

Carolien en Timo.